

Hvorfor så store børneinstitutioner – når forskningsresultater taler imod!!

Selvom om de nyeste forskningsresultater advarer imod store institutioner, bakker et flertal af politikere i Børne- og Ungdomsudvalget op om forvaltningens forslag om at omlægge til store fritidsinstitutioner. Det efterlader et indtryk af, at der ikke på kommunalt plan tænkes langsigtet, når det drejer sig om børns trivsel og udvikling, selvom det kan få alvorlige følger for børn og generelt komme til at få en negativ effekt på samfundet. Udviklingen med de store enheder – de såkaldte børnefabrikker – stemmer ikke overens med ellers udtalte politikerønske, om at dæmme op for den sociale negative arv, eller med udtalelser om, at børn er fremtidens ”guld.”

Det er i det hele taget som om, at ligegyldigt hvilken viden, samfundets forskningsenheder kommer frem til er bedst for børn, så prioriteres området børn og daginstitutioner til stadighed økonomisk lavt. Økonomiske nedskæringer bliver ikklædt reformdragter, der dygtigt italesættes, som bæredygtige pædagogiske tilbud med særligt gode udviklingsmuligheder og det enkelte barn i centrum osv. Det skorter ikke på positive pædagogiske ord og begreber, som sættes på reformerne og hensigterne med dem, selvom de fleste godt kan se, at de pædagogiske hensigter næppe kan forløses med de nye rammevilkår, der opstilles.

Grethe Kragh-Müller og Charlotte Ringsmose har netop offentliggjort forskningsprojektet ”Pædagogisk kvalitet i store og små institutioner”. Her fremgår det af undersøgelser, at ”den pædagogiske kvalitet i den konkrete hverdag er højere i små institutioner end i store institutioner”.

Det foruroligende i Københavns Kommunes omlægning af fritidshjemstilbuddene er, at der ikke bliver lyttet til den forskning der er på området, og at der således slet ikke bliver talt om kvalitet i dagtilbuddene, men udelukkende struktur og økonomi. I kommunens udsendte materiale står der: ”Der skal skabes rammer for større sammenhæng i børns hverdag, og det skal være muligt at fastholde en stærk fritidspædagogik”. Der er ikke beskrevet, hvad det er for sammenhænge i hverdagen der er tale om, men fabriksinstitutioner har i sig selv ikke noget med sammenhænge at gøre. Hvis det skal tolkes, som at børn ikke skal bevæge sig fysisk fra det ene sted til det andet, er det at bevæge sig fysisk fra et miljø og omstille sig til et andet miljø, jo en del af den læring børnene skal have med sig ud i livet.

Når kommunen skriver at de ønsker at fastholde en stærk fritidspædagogik, i de store fritidsinstitutioner, hænger det i alt fald ikke sammen med forskningsresultaterne. Det betyder ikke nødvendigvis at alle store institutioner ikke har pædagogisk kvalitet, men med flere hundrede børn i fritidsordningerne, vil det blandt andet være meget svært at fastholde de tætte relationer mellem børn og børn / børn og voksne/ voksne og voksne imellem. Det vil blive sværere at skabe nærvær og kontakt mellem voksne og

børn. Det vil blive svært at hjælpe og støtte børn, der har brug for det. Og i værste fald får børnene ikke den støtte de bør have, fordi de voksne ikke kender alle børnene. Mange forældre vil ikke længere kunne tage en samtale med lederen, fordi lederen hverken kender familien eller er til stede.

For år tilbage blev skolealderen ændret, så børnene kan komme i skole som 5 årig. Der er i det kommunale udspil slet ikke taget stilling til, at børnene i fritidshjemmene i dag er meget yngre end tidligere og dermed også har et andet behov for hjælp og støtte fra nærværende voksne. Med så store enheder, vil det blive svært at fange de børn, der har svært ved at indgå i sociale relationer og skabe gode venskaber. For nogle af disse børn kan vi risikere, at de syntes at dårlig selskab er bedre end ingen selskab.

Kommunen vil altså fastholde den stærke fritidspædagogik, men tager beslutning om lukninger ud fra om institutionerne er økonomisk bæredygtigt. Det kan på sigt blive dyrt, at tage beslutning ud fra en økonomisk tænkning.

// Karen Skau Meincke og Annette Foltmann